

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A rezonancia szikrája**

1. A rezonancia szikrája

Tekercs-Ildikó

A fémrácsok rezonanciája még őrizte az őrszem lépteinek súlyát. Alinda tüdeje zihálva emelkedett és süllyedt, a pedálok csikorgása mögött azonban nem a megkönnyebbülést, hanem az elfojtott düh forróságát érezte. A nagymama csöndes, engedelmes hajbókolása a kolónia törvényei előtt mélyebben sebezte meg, mint a túlfeszített izmok sajgása.

– Meddig hajtjuk még szó nélkül? – sziszegte Alinda, hangja éles volt, mint a szilánkosra törött üveg. – A meséi a régi szabadságról semmit sem érnek, ha itt döglünk meg ezeken a vasakon!

János-G534 a szomszédos válaszfal túloldaláról pillantott át. Dühös tekintetében egyszerre tükröződött a szigorú fegyelem és egy rejtett, veszélyes aggodalom.

– Hallgass, lány! – vágta rá János csendesen, de vágó éllel. – Egyetlen rossz frekvencia, egyetlen szabálytalan ritmus elég ahhoz, hogy a számláló riasztást küldjön. Tönkreteszed magad... és őt is.

Alinda nem hátrált meg. Ahelyett, hogy felvette volna a kiszabott, monoton ütemet, hirtelen megváltoztatta a mozdulatait. Három rövid, éles rántás a pedálon, majd két hosszabb, nehéz nehezedés. Nem gépi mozdulat volt ez, hanem egy ritmus – egy szándékos kód, amit a nagymama elejtett szavaiból rakott össze. A lázadás apró szikrája.

– Fejezd be azonnal! – sziszegte a nagymama, arca elfehéredett a haragtól és a rémülettől. Ráncos keze görcsösen rászorult a saját fordulatszám-mérőjére. – Nem engedem, hogy elpusztítsd magad!

A dinamó tengelye felnyögött. A wattmérő mutatója szabálytalanul kilendült, a falon lévő sárga jelzőfény pedig veszélyesen villogni kezdett.